

Ray.

My unlimited life

Colofon

De biografie van Ray Slijngaard

Uitgever en concept	<i>Ponti Media & concepts</i>
Tekst	<i>Robert Heukels</i>
Art direction	<i>Rob van Bracht</i>
Coverbeeld	<i>Winter Vandenbrink</i>
Beeld	<i>William Rutten/privébeeld Ray Slijngaard</i>
Eindredactie	<i>Jorg Heijmink Liesert</i>
Druk	<i>Drukkerij Roelofs, Enschede</i>

Met speciale dank aan: Brian Busby, Arno van Lomm, Lothar Slijngaard en Nina Sesli

ISBN: 978-90-822497-1-2

NUR: 661

Inhoud

Proloog	5	Revanche	133
Lothar	11	Nina	137
Ingrid	19	Rayvano	143
Raymond	21	De biecht	147
Puberjaren	27	Dood	151
Van jongen tot man	33	Het verdwenen geld	157
Ray en Anita	39	Lothar en Joe	161
De zwangerschap	43	Comeback	165
Ready for this	47	De comeback van de Belg	173
Fiftyfifty	51	Emotie	181
On tour	55	Overpeinzingen	187
Twilight zone	59	Overpeinzingen (vervolg)	209
Het grote denken	83	Rayvano	215
Koningen van de pop	91	Ingrid en Aard	223
De bodyguards	95	Vrienden en broers I	229
Monaco	101	Jezus	233
Ruzie	107	Joy en Noah	237
Het geslonken fortuin	113	Vrienden en broers II	239
Ontspoord	117	Spijt is niets	243
De dood van de rechter	125	Toekomst	253
Zoektocht naar de vibe	127	Noah	263
Lothar	131		

Proloog

Antwerpen, zaterdag 30 maart 2013.

Genadeloos is het licht van de ochtendzou, het vindt zijn weg dwars door de zijden gordijnen van het hotel. Ik knipper met mijn ogen, bloed begint te stromen, het tintelt, overal. Mijn lichaam krijgt de tijd niet. Van langzaam ontwaken is deze dag geen sprake, het is alsof mijn vader me - net als vroeger - een plens ijskoud water in mijn gezicht gooit.

Een normaal mens zou zich knorrend afwenden na deze bruuske inbreuk op de nachtrust, zich nog even omdraaien, het begin van de dag uitstellen tot het echt niet anders kan, maar ik heb het nooit vervelend gevonden, dat plotse ontwaken. Als de dag begint, stroom ik over van levenslust. Mijn eerste gedachte is altijd dezelfde: what's up? Maar nu weet ik het onmiddellijk, er is meer aan de hand, dit is de dag waarop verleden en heden samenkomen in een verrukkelijke, vervaarlijke dans. De posters in de stad liegen er niet om. 2 Unlimited Live in Concert. Mijn lijf omhelst de oude, diep verankerde opwinding. Dit is het gevoel van herkenning, het ontroert me zoals de smaak van mijn vaders roti me ontroert, alsof ik de waanzinnige vruchten uit mijn jeugd opnieuw proef, het sap loopt door mijn mond en de sensationele smaken die de lust en gulzigheid direct bevredigen en opnieuw opwekken, zetten me in vuur en vlam. Alles wat onderdeel van mijn leven is, alles wat mijn zintuiglijke organen al ruim twee decennia kietelt, klopt als vanouds op de deur en vol verwachting en verlangen naar de avond die komen gaat, zet ik die deur vast op een kier. Het is alsof mijn maag een kompas is, het is leeuwenhonger, je weet dat je eten moet, je weet ook dat het uitstellen ervan je pas echt hongerig zal maken en dat stadium tussen verlangen en daad, dat wil ik, het is de essentie van mijn leven. Dat cliché van de leeuw die uit de kooi moet, is voor mij geen cliché, het is wie ik ben, het is het brullen van de stemmen vol illusies in mijn hoofd. Lothar, pa, heeft het altijd al gezegd: mijn jongen is een entertainer. Hij kent mijn verslaving. Hij begrijpt mijn gevoel, hij weet waar ik op geil.

Een artiest, dat is wat ik ben, en een artiest is altijd onzeker tot het mo-

ment suprême. Laatst, in Bulgarije, had ik nog gillende koppijn, voelde me rot, maar toen ik on stage moest, de oortjes in werden gedaan, ging de knop om: oké, happy, let's go. Dat is wie ik ben. Ik houd van de geluiden, alle geuren en alle beelden die bij de dag van vandaag horen. Het geroezemoes, de dingen die ik doen moet omdat ik ze doen wil, zodat het zweet straks van mijn voorhoofd gutst, de deinende massa als was in mijn handen zal zijn, duizenden heupen voor mij zullen wiegen.

Ze slaapt nog. Nina. Ik aai met mijn hand zacht over haar buik, wie weet kan mijn zoon nog even schoppen. Het gaat snel nu. Dit zijn de tijden van nieuwe geboortes, het is alsof het leven me onherroepelijk richting een reset-knop heeft geduwd, met geweld mag ik wel zeggen. De draaikolk greep me beet en liet me verdrinken, het werd zwart voor mijn ogen, er was het grote niets en plotseling stopte het maniakale draaien, lag ik uitgeteld aan de kant naar adem te happen en kwam ik tot de verbijsterende ontdekking dat ik gewoon nog leefde en alles weer opnieuw begon. Maar alles in dat nieuwe leven gaat net wat trager, net wat intenser, net wat - vergeef me de term - zuiverder, subtieler, mooier. Vroeger had zo'n dag als vandaag me gek van onrust gemaakt. Nu kan ik in de spiegel kijken en die rare snuiter met enige zelfspot zien, mijn lippen tuiten en denken: doe nou maar rustig, je hebt het goed voor elkaar, bro. Goed, je fortuin is fiks geslonken, het valt niet te ontkennen, maar de les van het leven is toch wel deze: geld maakt niet gelukkig, is bottom line volstrekt onbelangrijk, het is slechts een middel om dat te kunnen doen wat je wilt doen. Onafhankelijkheid, dat is de essentie, niet de wereld van parels en diamanten, van schaamteloosheid en losbandigheid. Luxe, dat is onbezorgd zijn. Maar terwijl de spiegel me aankijkt, zie ik dat duivelse lachje er nog altijd doorheen schijnen. Kom op man, Ray. Wees eerlijk. Oké. Oké. Ik heb altijd dat dubbele in me gehad. Ik houd van hamburgers, ik houd van sushi.

Op de gang hoor ik mensen lopen, misschien is het Anita wel, of Brian, Rayvano niet, mijn zoon zal nog wel slapen, vermoed ik. In mijn hoofd spuiten duizenden gedachten door elkaar. De dag is begonnen, het is matchday, party time. Ik zie de show al voor me, ik visualiseer hem, hij wordt een deel van mij. Moeten we niet al te zwaar nemen, kom op zeg, er is heus nog tijd voor social talk, social media, een tweet, een berichtje op facebook, een belletje, een sms'je. Ik weet wat Anita gaat doen, ze zal zich de hele dag focussen op het Grote Ding van Vanavond, maar ik wil bezig zijn, moet bezig zijn, man, wat heb ik het druk, heerlijk is dat toch. Kapper. Scheren. Kleding. Afspraken. Niks geen chillen, actie, ik voel de vibe al, lekker, die druk, de pressure, het is dat ik in dit hotel zit, anders had ik gerust geroepen: 'Wat

zal ik eens gaan koken, is er nog voetbal op tv?' Nou wacht eens, het is wél zaterdag. Bundesliga, tegen wie speelt mijn Hamburger SV eigenlijk vandaag en hoe laat zenden ze dat uit? Misschien haal ik dat nog wel, ben ik net op tijd voor de voorbereiding in het Sportpaleis. Ja, misschien is dat wel de ideale voorbereiding, eerst met Rayvano kijken hoe HSV het doet en dan op de klok kijken en denken: shit, ik moet al bijna dat podium op...

Rayvano. Hij is er gewoon. Mijn zoon komt vanavond naar de show. Nina, mijn liefde, mijn vrouw voor het leven, hoogzwanger, ze is er gewoon bij. Vrienden komen, ik moet ze even sms'en, of ze er wel aan denken waar ze moeten zijn. Vroeger deed ik het ook al zo. Zat ik thuis en zei: 'Pa, wil je wat eten? Drinken? Hoezo rustig aan, dat past niet bij mij, ik ben Anita niet, die sluit zich af, ik niet, ik wil bezig zijn, mijn energie moet eruit, verdeeld worden over de dag.'

Wat is het nou, de essentie van mijn bestaan... everybody loves Raymond, ja, misschien wel, is het de bevestiging die ik zoek. Zoek ik dwars door het gejuich, het dansen, het applaus heen wel naar die massale liefdesverklaring. Dat mensen me bewonderen, me zien. Misschien is het allemaal niet zo ingewikkeld, is het ook gewoon zo dat ik doe wat ik leuk vind. Ik heb weleens gedacht: Als je doet waar je blij van wordt, hoeft je nooit meer één dag te werken. Dat is toch te gek? Dat je zo je ei kwijt kunt op dat podium, je geen seconde stilstaat, alle energie, alle power laat stromen, dat is gelukzaligheid. En laten we wel zijn: in drie kwartier verdienen we meer dan andere mensen in drie maanden, mensen die van negen tot vijf, dag in dag uit moeten pezen. Overal ter wereld kennen ze mijn kop, waar ik ook kom: hé, ben jij niet... ja, jij bent het. No limit! Ja, toch, no limit, yes man, no limit, dat ben jij! Laatst nog, in Londen, ik stond daar voor een beroemde bar, de uitsmijter keek me aan en in zijn rug, op een levensgroot scherm was ik op MTV. Die boom van een kerel draaide zich om, nog eens, nóg eens, wees op mij en zei: hey man, that's... you! Die herkenning, ik vind dat tof, man, dat is toch lachen, hoe lang geleden is het wel niet dat we onze laatste echt grote hit te pakken hadden, misschien wel achttien jaar. In 1996 dansten we nog als gekken op de toppen van de goud spuwende vulkaan, het hoogtepunt van de toch al grenzeloze jaren negentig, we waren koning en koningin van het bal, de eerste groep die housemuziek op wereldniveau in Nederland had gebracht, de eerste groep die met eurodance alle nationale records verpulverde, de eerste groep die zo'n groot exportproduct was in de Nederlandse muziekindustrie, met stevige, herkenbare dance hebben we de nineties gedomineerd, iets anders kan ik er niet van maken, dat is zo, ik ben er trots op. Schotland

viel voor ons, Engeland, Japan, het Midden-Oosten, Duitsland, het Verre Oosten, in de grote NBA draaien ze nog steeds ons nummer, Get ready for this, als pauzenummer, hoe cool is dat? Ik hoor het altijd weer van Nederlanders die een wedstrijd in de NBA hebben bezocht en dan ineens muziek uit dat kleine landje overzee horen, die dan gillen: hey, dat is van ons, dat is Nederlands, Ray en Anita!

De nineties, de grenzeloze nineties... Eerst de wereld veroverd en toen de Lage Landen. Ook België viel voor ons en ja, ook Nederland zelf. Wereldwijd meer dan twintig miljoen platen verkocht. Een jongen en een meisje uit Amsterdam.

Anita en ik, we zijn weer samen, we hebben nu eenmaal die chemie, geen 2 Unlimited zonder haar, geen 2 Unlimited zonder mij. Niet dat we op elkaar lijken. Ik houd van de transformatie, zodra ik in mijn rol kruip, de artiest ben, gá ik. Laatst waren we dus in Bulgarije. Die mensen hebben er zo weinig, dat straatbeeld daar, dat kale, grauwe, kille... En als je dan ziet hoe blij en warm ze ons benaderen, we zijn daar gewoon nog altijd supersterren. Golven van dankbaarheid denderen dan door me heen, ik waardeer dat, zeg zelf: van hoeveel mensen vragen zoveel anderen een handtekening? Dat is toch bijzonder? Anita is daar anders in, die is nuchter. Ik ga altijd op de foto. Als ik lekker op het terras in Amsterdam zit en er komen gasten naar me toe: hey Ray, 2 Unlimited! Waar is Anita? Fotootje! Tuurlijk man, tuurlijk. Ik acteer geen lach, ik lach echt, ik glim. Het hoort erbij, wat zeg ik, ik geniet er gewoon van.

De tijd vliegt, die kapper heeft het cool gedaan, zie ik er goed uit, ik denk het wel. Ze zeggen het allemaal, al die gasten: 'Ray, bro, je bent geen steek veranderd.' Weet ik. Hard voor getraind. Hard voor geleefd. En dat kapsel, ach, het is een handelsmerk natuurlijk, niemand ziet er zo uit als ik.

Ik heb mijn eigen kleedkamer, Anita zit met de meiden, die moeten al die make-up op, een verffe hier, een verffe daar, een hele toestand, ik zou er bloednerveus van worden, al dat gepriegel. Ik heb liever wat vrienden om me heen en als ze er niet zijn, ga ik lopen. Slokje water, soms een slokje cognac om de stem op te warmen, geen joint, daar stop ik anderhalf uur van tevoren altijd mee. Mensen zeggen dat ze van blowen altijd zo rustig worden, gek is dat, ik ben na zo'n stickie juist niet helemaal mezelf. En daar word ik dan juist weer nerveus van. Dus dat doen we even niet. Ray is ouder geworden, jongens. No drugs en no alcohol voor de show. Ik ken genoeg artiesten die het wel doen, die zijn dan ook altijd te laat on stage. Ik

ken ook gasten die juist dan de sterren van de hemel rappen. Ik bewaar mijn joints voor het schrijven, voor het maken van de muziek. Dan kom ik in een vibe, dan word ik creatief.

Daar zit ik al, een paar uurtjes nog, ze doen de oortjes bij me in, ik test even de mike. Faalangst, vroegen ze laatst nog voor zo'n blad, heb je dat nou nooit? Faalangst? Nee, geen idee hoe dat voelt. Nervositeit wel, zoals nu, man, ik heb kriebels. Ik ken voetballers, ik weet wat zij voelen als ze in die tunnel staan voor een wedstrijd in de Champions League, ik zie het schudden van de koppen, het inademen van de lucht, het oppompen, de borsten vooruit en dan zie ik mezelf staan. Het is tijd voor de grote wedstrijd, dit is geen Ajax-RKC, maar Ajax-Barcelona, het is tijd voor de grote show, nervositeit gaat over in spanning. Genoeg van die artiesten die er dan even wat rotzooi in gooien, dankjewel God dat ik het nooit heb gedaan. Optreden is mijn drug. Ik houd van aandacht, de wisselwerking met de mensen, ze hoeven me niet op te hemelen, ik houd niet van aanbedding, ik houd van de waardering. Dat je voelt: de mensen worden blij omdat wij ze iets geven.

Daar staan we. De tunnel. No way back... De dansers om ons heen, Anita naast me, we geven een hug, we prevelen God's blessing, wacht even, eerst de oortjes in, we moeten wel 'ready' kunnen horen. Anita zegt een paar woorden, ik zeg een paar woorden, maar het gaat om de zegen van God, die moeten we uitspreken, als we dat vergeten, gaat het mis, maar we vergeten het nooit en dan is het simpel, dan is het alleen nog maar: wám! We gaan de mensen laten rocken, laten dansen, let's go! Hier zijn we weer... 2 Unlimited!!! Kom op jongens, doe het, nu, wat duren die vijf minuten in de coulissen toch altijd bizar lang. We zijn er allang klaar voor, we hebben de sfeer al opgesnoven, laat ons los, ah, daar zet de liveband de eerste tonen al in, ik voel het aan het pompen in mijn borst, de adrenaline, ik verander, ik verander volledig, het is allemaal acting, Raymond wordt Ray, de knop gaat om, de gedachten zijn volledig verdwenen, de leeuw sluipt in zijn rol, daar is-ie al, de flow, de missie moet volbracht, ik moet entertainen, pa heeft het niet voor niets altijd al voorspeld, mijn benen gaan al, die wachten nergens meer op. Lopen meiden, lopen, go go go, ik ren en ren en gil: are you ready!???

XV. Monaco

Het vorstendom Monaco, het met goud overladen dwergstaatje met zijn racecircuit aan de schitterende zee, was al decennia een trekpleister voor dromers. Het huwelijk van prins Rainier en Grace Kelly, de in 1982 zo tragisch jong overleden schoonheid van een actrice, het liefdesleven van hun dochters Caroline en Stéphanie, het reilen en zeilen van zoon Albert, er werden talloze bladen all over the world mee gevuld. Een leven als in sprookjes, wie volgde dat nou niet?

Prins Albert was fan. Daarom woonde Ray plotseling in Monaco. Hij kon er om glimlachen als mensen in verrukking riepen: 'Ah, Mo-na-co!' Alsof het een paradijs was. Nou ja, dat was het wel, een belastingparadijs, laat Ray daar geen doekjes om winden, dat was ook zijn reden er te gaan wonen. Voor de gezelligheid moest je er niet zijn, en dat verslavende gevoel van erbij willen horen, was Ray vreemd. De eenzaamheid kneep zijn keel dicht in Monaco. Als de dandy's en de lokale rijken aldaar hem zagen, keken ze Ray raar aan. Hij voelde wat zijn vader had gevoeld toen Slanky pas in Nederland was. Een neger. Verdomme, een neger. Pas als iemand dan zei: 'Maar hij is wel van 2 Unlimited', ontdooiden die klootzakken. Dan was het cool. Dan was de volgende vraag ineens: 'Welke fles staat er op tafel?' Voor die zanger van 2 Unlimited werd dan ineens van alles geregeld, kon de champagne niet duur en niet exclusief genoeg zijn. Hypocrieten. Liever meed Ray hun feesten, hield hij zijn party's lekker thuis. Dan ging hij Surinaams koken en zijn vrienden vertroetelen. Maar soms liet hij zich meezuigen, was hij een slapjanus en dan stond hij daar op zo'n boot of in zo'n villa zich alleen te voelen. En al is hij nooit een gokker geworden, ergens had het wel wat, aan zo'n pokertafel te zitten. Dus bezocht Ray heel af en toe het beroemde casino, omdat hij het leuk vond, zonder plan of ambitie, het ging om het spel, het tijdverdrijf, de spanning. En meer dan 1.000 gulden verspeelde hij er nooit, zo was-ie ook wel weer, meer dan duizend piek, dat is gewoon zonde.

Monaco, in 1993 was hij ernaartoe verhuisd. Hoe ging dat? In het prinsendom werden de World Music Awards jaarlijks vergeven aan de best verkopende artiesten van een land. Wat de Benelux betreft, was dat wel duidelijk in die tijd. Liefst drie jaar achter elkaar: de World Music Award voor Best Selling Benelux Act is voor... 2 Unlimited. In 1993 waren ze zelfs als special guests door prins Albert hoogstper-

soonlijk uitgenodigd, Albert vond het prachtig, hij vroeg Ray toen al:
‘Waarom kom je hier niet wonen?’

Ray had de prins verbaasd aangekeken: ‘Dat is toch niet zo gemakkelijk?’

‘Ik regel dat voor je’, zei Albert en dus gebeurde dat. Binnen twee maanden had Ray er een huurhuis. Precies zoals Albert het hem had voorgespiegeld: geen belastingen, wel een aangenaam klimaat. En een hoop party’s niet te vergeten. Ray betaalde per kwartaal 21.000 gulden, een best vermogen in die tijd, maar dat huis was een hol van gezelligheid, er werd gezopen, geblowd, een karrevracht aan films gekeken. Het was er verder niet luxe, geen James Bond-toestanden, ergens was het klein en knus, niets bijzonders. Het slag mensen dat geilde op de gouden randen van Monaco, waren bedrogen uitgekomen als ze bij Ray op bezoek waren geweest. Maar ze kwamen niet. Voor hem geen mensen met poeha en kapsones. Op een moment dacht hij ook: *Wat een poen draai ik met dat huren erdoorheen*. En dan is Ray pragmatisch, dan is het simpel. Dus verhuisde hij. Voor iets meer dan de helft was er ook wel wat te vinden in het prinsendom, zo ging het van 7.000 gulden naar 4.000 gulden in de maand, het maakte de lol er niet minder om. Party time bleef het er toch wel.

Ray deed maar een beetje mee in het rijk van de rijken. Feestje? Tuurlijk, Ray was erbij. De meiden waren er mooi en als ze weer eens de Music Awards hadden gewonnen, waren ze min of meer verplicht hun gezicht te laten zien. Maar erg gelukkig was hij niet. Hij herinnert zich de avond in 1993, toen ze na het spektakel en de ontmoeting met Michael Jackson, met z’n allen naar The Jimmy’s waren gegaan. De zogenoemde afterparty op een extreem groot schip, extreem duur ook, je betaalde zo zeventig dollar voor één cola, maar dat was het overwegen waard, een fles Crystal champagne deed tienduizend dollar per fles. Ray had zich als een vis in het water gevoeld en was spontaan de dj gaan spelen: ‘Mariah Carey in the house! *And look who’s there: Janet Jackson!*’

Plots had hij een hand op zijn schouder gevoeld. Of hij alsjeblieft heel snel wilde opdonderen. De security van Puff Daddy.

Wat kregen we nou?

Ray was net op wereldkampioen boksen Evander Holyfield afgestapt, de koning van de zwaargewichten. De man uit Atlanta, Georgia, was - zoals veel Amerikanen - een tikje verweesd geraakt in de wereld die in al zijn decadentie louter uit glitter en glamour leek te bestaan. Monaco maakte Amerikanen klein, zelfs de reus Evander Holyfield stond een tikje sukkelig tussen de opgedirkte feestvierders, allang blij dat die grappige Nederlandse artiest zich aan hem voorstelde en een danspartner voor hem regelde. Het ontging *The Real Deal*, zoals de bijnaam van Holyfield luidde, dat die Nederlandse jongen even later in een felle discussie raakte met twee enorme kerels.

Het was een vrij ridicule dialoog. ‘Ga nou weg’, bromden de gorilla’s.

‘Waarom? Ik dacht het niet’, zei Ray.

‘Onze baas wil dat.’

‘Wie is jullie baas?’

‘Puff Daddy.’

‘Die ken ik. Heb ik al eens ontmoet. In de Gucci-winkel in New York. Ik zou niet weten waarom ik van hem moet gaan. Laat me dansen.’

Maar even later waren ze er weer. ‘Je moet nu gaan, het is zijn party.’

Ray counterde: ‘Hoho, wacht, daar zit prins Albert. Dát is de baas hier. Ga terug naar LA, jullie!’

Puff Daddy zelf zat behoorlijk lam te zijn. En jaloers. Dat mannetje van 2 Unlimited trok veel te veel aandacht naar zich toe. Aan de andere kant ergerde Ray zich groen en geel aan het megalomane gedrag van de Amerikaan die onder het schreeuwen van ‘daar gaat weer duizend dollar’ champagne aan het spuiten was. Dan wordt de nuchtere Hollander in Ray wakker. En de idealist bovendien. Kom op zeg! Iedere seconde ging er een kind dood in Afrika en deze rapkoning verspilde respectloos het duurste vocht wat er maar te krijgen was. Daar kan Ray dus niet tegen.

Lang verhaal kort: Ray mocht blijven. Albert besliste. Maar Ray bleef zich verwonderen over de wereld waarin hij plots bivakkeerde. Gekke feesten, met veel te veel rotzooi. Coke, seks, extreme types, niet Rays wereld. Iedereen leek van elkaar te houden en plukte aan elkaars lijven, het was allemaal *darling* hier en *darling* daar, een snuifje zus en een snuifje zo. Wat een poppenkast.

Bij Ray was het: ik mag je of ik mag je niet. Hij was in een wereld verzeild geraakt waarin hij zich met groot gemak kon omringen met sterren: acteurs, voetballers, adel. Maar zijn gevoel protesteerde, zijn gevoel ging altijd naar de mindere, de underdogs en die waren in Monaco nergens te bekennen. Hun rol was allang uitgespeeld. Dit vorstendom draaide louter om het valse geklater van goud. Het was het rijk van de gekken. Een jaar nadat hij Evander Holyfield was tegengekomen, stond Mike Tyson nog in zijn blote bast tegen Ray te gillen: *'We gonna fuck 'em all, Ray.'* Ray, die toch meestal de dj was op de afterparty's, had de oud-wereldkampioen boksen op hem af zien komen. Tyson had een reputatie opgebouwd, zowel binnen als buiten de ring, misschien was hij wel het slachtoffer van het systeem waarin de sporthelden kapot werden gemaakt door talloze managers en megalomane promotors. Zolang Tyson als een kleine pitbull grotere kolossen binnen no time neerhaalde, was hij vooral gevreesd geweest. Nadat de bokser de goede mensen om hem heen had verloren en zijn partijen ineens begon te verliezen, kwam er een tragische neergang. Zo zat hij drie jaar lang in de cel wegens de vermeende verkrachting van de achttienjarige Desiree Washington, in die periode bekeerde *Iron Mike* zich tot de islam en leek hij even een ander mens, maar in 1996 en 1997 misdroeg hij zich in de partijen tegen Evander Holyfield, die hij een stuk oor afbeet. Hij kreeg acht kinderen van verschillende vrouwen, verdiende 400 miljoen dollar, maar raakte toch in de schulden. Nu is hij vegetariër en lijkt er zowaar wat rust in zijn leven te zijn gekomen, maar die avond waarop hij Ray van 2 Unlimited ontmoette, was het nog de oude Mike: onrustig en onzeker, gesloten achter een macho pantser.

De wereldkampioen piepte met zijn hoge, bijna kinderlijke stem: 'Wie ben jij? Man, jij moet wel beroemd zijn, met al die vrouwen om je heen.' Daarop had *Iron Mike* zijn shirt uitgetrokken en in zijn blote bast was hij gaan dansen op de beat van dj Ray. Die stelde hem nog even voor aan ene Monica, waarop Tyson met een nog hoger stemmetje gilde: 'We gaan vanavond álle meiden neuken, Ray!' Met Monica was hem dat in ieder geval gelukt, die kwam de volgende ochtend ietwat ge-

lukzalig Ray vertellen hoe er de hele nacht was gevreeën. ‘Zo’n romantische man’, zei ze nog.

Monaco, dat waren tijden. Ray ziet nog Alicia Keys zitten, heel verlegen in een hoekje. En prins Albert hem maar roepen: ‘Ray, kom hier naast me zitten.’ Het was niet gemakkelijk jezelf te blijven; je wist nooit wie nep was en wie echt. Ray liet vrienden overkomen, bekenden, kennissen en altijd weer viel het hem op hoe snel mensen meegingen in het proleterige gedrag, hoe snel de arrogantie bezit nam van de geesten, vooral bij die gasten die om hem heen waren gaan cirkelen in de jaren vol roem en succes. Hij zag het ook vaak bij beroemde voetballers. Die jongens waren de eenvoud en de bescheidenheid zelve, maar het zootje eromheen, hij walgde ervan. ‘Hey dude, my steak is not medium!’ Als hij iemand van zijn entourage dat hoorde kwaken tegen een slecht betaalde serveerster die de benen onder haar lijf wegrende, spoot het bloed door zijn lijf. Hij kon ze wel aanvliegen, die arrogante kwasten. Of zo’n manager, die dan riep: ‘De champagne moet zeven graden Celsius zijn, hè?’ Hè, dacht hij dan, hè? Zijn jullie wel goed bij jullie hoofd? Wat geeft jullie het recht je zo te gedragen tegen andere mensen, die wel keihard werken, die wel stinkend hun best doen? Wat deed Ray hier? Waarom zaten deze mensen om hem heen? Hij verlangde naar vroeger, als hij met Slanky de cafés in Amsterdam binnenkwam en iedereen een ‘ome’ was. Allemaal gelijk. Allemaal een pilsje, een jointje, de zorgen voor morgen en lachen maar...

Nu ging Ray zelf ook gek doen. Er waren maanden waarin hij gerust een ton uitgaf. Honderdduizend gulden. Zomaar, hoepla, weg. Dat ging hard in Monaco, de prijzen waren duizelingwekkend, maar ach: het was oké, het was cool, Ray had toch genoeg, hij merkte het niet eens, het deed geen pijn. Hij verdiende met speels gemak twee ton per maand, ze traden zo’n 320 dagen per jaar op, reken maar uit wat dat opbracht. Lois Lane mocht dan een kleine 20.000 gulden per optreden vangen, 2 Unlimited deed het voor niet minder dan 25.000 en soms kregen ze wel 30.000. Clubs betaalden dat gewoon. Dus als er vrienden wilden komen, liet hij ze lekker invliegen, ja hoor, kom maar langs, Ray betaalde je ticket wel. Allemaal cool. En die vrienden waren wel een tikje shopaholic; kleding, sieraden, gadgets, Ray gunde ze het van harte, zijn creditcard draaide overuren. Waarom niet? Hij had het zelf goed, nou, dan hadden zijn vrienden het ook goed. Bovendien hield Ray niet van getreuzel, als iemand niet snel genoeg zijn creditcard trok, hup, dan had Ray al lang betaald. Hij was toch ook dé man? En Ray redeneerde maar zo: *Je kon wel net*

als Anita in Nederland blijven hangen, maar dan kwam er steeds die blauwe envelop. Daar maakte hij weleens grappen over: de bedragen waarmee Ray aan het feesten was, gaf Anita aan de belastingdienst. Kon je wel, zoals zij, heel erg op je centjes zijn, maar zo was het toevallig ook nog eens een keer.

Je moest genieten van het leven. Als ze weer eens naar Japan moesten, dacht Ray alleen maar: ah, heerlijk, sushi. Of als Spanje op de agenda stond: tapas. Op een gegeven moment gingen ze er gewoon een spelletje van maken. Waar hebben we zin in, jongens? Dan gaan we dat land doen. Geld speelde geen rol. 2 Unlimited ging daar naartoe waar de keuken het meest fantastisch was. Een band die zijn agenda bepaalde op basis van het eten, hoe lachen was dat?